

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 958/2019
01.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359. став 1. у вези члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Ковачевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 510/17 од 22.10.2018. године и Вишег суда у Нишу Кж1 97/19 од 16.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 01.10.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА се као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Ковачевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 510/17 од 22.10.2018. године и Вишег суда у Нишу Кж1 97/19 од 16.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 510/17 од 22.10.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци коју је дужан да издржи по правноснажности пресуде, а која казна ће се извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује у ..., ул. ... бр. ..., без примене електронског надзора, које просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Окривљени АА обавезан је да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 97/19 од 16.04.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Ковачевића и пресуда Основног суда у Нишу К 510/17 од 22.10.2018. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Момчило Ковачевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев усвоји и утврди да је побијаним правноснажним пресудама повређен кривични закон на штету окривљеног АА, одосно да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Ковачевића је неоснован.

Побијајући правноснажне пресуде због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву указује да у изреци побијане правноснажне пресуде није описан облик кривике са којим је окривљени поступао што представља битно законско обележје предметног кривичног дела, због чега кривично дело злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359. став 1. у вези члана 61. КЗ, а како је то описано у изреци правноснажне пресуде, по закону није кривично дело.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 359. став 1. КЗ прописано је да ће се казнити службено лице које искоришћавањем свог службеног положаја или овлашћења, прекорачењем граница свог службеног овлашћења или невршењем своје службене дужности прибави себи или другом физичком или правном лицу какву корист, другом нанесе какву штету или теже повреди права другог.

Следствено изнетом, радња извршења основног облика кривичног дела у питању алтернативно је одређена и може се састојати у искоришћавању службеног лица свог службеног положаја или овлашћења, прекорачењу граница свог службеног овлашћења или невршењем службене дужности.

Последица овог кривичног дела огледа се у прибављању себи или другом физичком или правном лицу какве користи, односно наношењу штете или тежој повреди права другог, од чије висине или тежине зависи и прописана казна за ово кривично дело.

Из изреке правноснажне првостепене пресуде јасно произилази да је окривљени АА свестан противправности и забрањености свог дела, желећи његово извршење, прекорачењем граница свог службеног овлашћења прибавио себи корист у износу од 137.800,00 динара, на начин ближе описан изреком правноснажне пресуде, па по налажењу Врховног касационог суда, а супротно наводу из захтева за заштиту

законитости браниоца окривљеног, дело за које је окривљени оглашен кривим, а како је то описано у изреци првостепене пресуде садржи сва законска обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359. став 1. у вези члана 61. КЗ.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује навод из захтева браниоца окривљеног АА, да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву наводи да из исказа сведока ББ, ВВ и ГГ, несумњиво произилази да окривљени није ништа радио и одлучивао без знања и одобрења управног одбора, те да се углавном радило о усменим одлукама и сагласности управног одбора, при чему је изостала административна процедура. Надаље, у захтеву се наводи да суд није дао ни један јасан разлог о томе да ли је предвиђено у било којем законском или подзаконском акту да директор не може да потпише одлуку о свом стимулативном делу, посебно имајући у виду да је исти био у радном односу и да њему припадају сва права као и осталим запосленим радницима, па како нема уговора између директора и управног одбора који би прецизно регулисао међусобне односе, у тој ситуацији нема ни повреде одредбе члана 48. Закона о раду, а која одредба не предвиђа такву обавезу директора који је у радном односу.

По налажењу Врховног касационог суда изложеним наводима захтева оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном а потврђено другостепеном пресудом, у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Међутим, како одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Ковачевића, није упуштао.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

**Председник већа
судија**

Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић